Jänes ja hunt.

Jänes kiitis hundile:
„Ei ma enam karda lambaid.“
„Kuula imed, poiſike!“
Naeris hunt ja näitis hambaid.
„Waat' ſeal lambakarjuke,
Mine, jookſe temaſt läbi,
Aga hoia, — ära tee
Mite eneſele häbi!“
Jänes hakkas minema, —
Lambad ſeiſiwad kõik tungis,
Nägid teda tulewa,
Waht'ſid peale, ſilmad pungis.
Jänes rutu tagaſi, —
Seſt ta julge ſüda kohkus,
Laſi jalgu, — naeris nii,
Et waſt moka katki löhkus.

Seſtap jänekſel nüüd kaa
Mok on alles löhki praegu; —
„Kulla naeſed,“ palun ma,
„Ärge naerge ilmaaegu.“ —

Haige kuninggas ja karjane.

Üks uhke Kullamaa kuninggas jäi raskeste haigeks, tohter tuli, wanggutas pead, ei leidnud kuſtkilt abi. Kuninggas, kellel ſuremine üks hoopis wastane aſi oli, tahtis hea meelega weel tükikeſe aega elada, ſellepäraſt ſaatis üſinalt oma teendrid mälja ja käskis igalt poolt kõik targad ja arstid kokukutſuda, ehk leiawad nemad paremat nõuu. Kogus ſiis kaa hulk tarku mehi koku, need rääkiſid üht ja teiſt, katſuſid kõik tembud ära, ei midagi, haigus läks ika ränggemaks ja targa meeste nõu ika kitſamaks. Wiimaks tuli, kes teab kuſt maailma otſaſt, üks hirmus tark ja kuulus arſt, ehk hoopis Soome tuuletark iſe, kes oma ammeti põhjani mõistis, läks kuningga juure, katſus tema haiguſt hoolega läbi ja ütles ſiis: „Jah, auulik kuningga herra, teie haigus on kül ſurma haigus, aga ſiiski wõite jälle terweks ſaada, kui teie ühe inimeſe ſärgi ſelga panete, kellele üks täieste õnnelik ja mureta elu on antud ja kes